

Terwijl toch voor de andere gezindten doopboeken bestonden, waaruit — bij gebrek aan een behoorlijken burgerlijken stand — de juiste ouderdom der militieplichtigen kon opgemaakt worden, welke boeken ter beschikking van de overheid gesteld werden, — was dit bij de Israëlieten niet het geval. Bij hunne gemeenten berustten geene registers, waaruit de ouderdom der mannelijke personen kon blijken. Zóó kon dus de twintigjarige dienstplichtige opgeven nog slechts negentien jaren oud te zijn, de vijf en twintig-jarige meedeelen, dat hij reeds zes en twintig jaren oud was, door welke valsche, maar toch zeer verschoonbare opgave de een met het vervullen van zijn dienstplicht nog een jaar kon wachten, de andere zich daaraan geheel kon onttrekken. Van deze voor hun zoo gunstige omstandigheid schijnt vooral gebruik gemaakt te zijn door de joodsche inwoners van Rotterdam en 's Gravenhage.

Vandaar het volgend schrijven van den Prefect der Monden van de Maas aan den Maire der Stad Rotterdam van 24 Januari 1811: 1)

Mijnheer de Maire!

Requestmeester Intendant van Binnenlandsche Zaken in Holland heeft mij bij Missive van den 23 dezer te kennen gegeven dat hij, bij een vorige Missive mij gezonden hebbende de nodige Instructie omme de Conscriptie in activiteit te brengen (waaraan ik bij mijn Besluit van heden Sub No. 1 de nodige executie heb gegeven, en welk Besluit Uw eerlang zal geworden;) het mede zijn pligt was alle misbruiken voor te komen waardoor men zig aan de Wet zoude kunnen onttrekken, en dat Zijne aandagt Speciaal gevallen was op de joden, waarvan een zoo groot getal bijzonder te Rotterdam en in den Haag, zich onthouden; dat vóór de organisatie van de Israëlitische Gemeente in

---

1) Gem. Archief. Ingekomen Missiven 1811, Secret No. 52.